293

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

ALEXANDRU FORJE

EROARE DE CALCUL

293

LÁSZLÓ FÁY

SFÎRȘITUL CĂLĂTORIEI

✿ ✿ ✿

Colecția
„POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XIII
1 februarie 1967

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Prezentarea grafică: CORNEL DANELIUC
Coperta și desenele povestirii „Eroare de calcul": MIRCEA CAPĂTĂ (Făgăraș)

ALEXANDRU FORJE

EROARE DE CALCUL

Era momentul în care „baioneta spațială" de pe linia 113 își înceta mersul accelerat, pentru ca după o infimă fracțiune de secundă să înceapă parcursul cu mers decelerat. În mod normal, trecerea de la una dintre mișcări la cealaltă era practic imperceptibilă. Un creion așezat vertical pe masă continua să rămînă în aceeași stare de echilibru în tot timpul cursei. Singur Matehew Nema descoperise un procedeu prin care determina clipa schimbării. În ceașca de cafea, suprafața lichidului vibra ușor în centru, iar după aceea trei rînduri de unde, în cercuri concentrice, plecau spre marginile ceștii.

— Doriți cafeaua, Sir ?

Întrebarea îl surprinse, întrerupîndu-i șirul ideilor. În loc de răspuns, făcu un gest evaziv cu mîna, confirmînd. Stewardessa, obișnuită cu tabietul lui, nu mai stărui, și peste o jumătate de minut se întoarse aducînd pe o mică tavă ceașca de cafea.

— E fără cafeină, Sir, așa cum ați dorit-o întotdeauna.

Făcuse precizarea ca de obicei, inutil, deși știa că la sfîrșitul cursei va arunca la chiuvetă cafeaua adusă.

Mathew Nema înclină capul în semn de confirmare, poate ar fi vrut să și mulțumească, dar, socotind că fusese suficient de politicos, își consultă, aparent preocupat, ceasul de la mînă, ignorînd-o complet pe stewardessă.

„Mda... — își zise, așteptînd linia secundarului să ajungă în dreptul cifrei doisprezece. E ora... nouăsprezece și patru minute..."

Două minute erau suficiente pentru ca suprafața cafelei să se liniștească din tremurul imprimat în timp ce-i fusese adusă. În adevăr, punctual ca un instrument de precizie, la ora nouăsprezece și șase minute, cafeaua își făcu datoria și înregistră schimbul de mișcări.

Rămăseseră unsprezece minute pentru ca nava să parcurgă cei o mie trei sute cinci kilometri cîți mai erau pînă la aerodromul de la Snow White.

„Mda... o să fie destul de incomod...»

Se gîndise că era prima zi a noului an școlar la universitate și că în fiecare luni va trebui să facă această călătorie, ca să țină cele patru ore de curs la spectrometria cîmpurilor.

Cafeaua nu-i făcea nici o plăcere, dar, de formă, duse totuși conținutul ceștii în dreptul buzelor, fără să-l atingă.

„Mda... ce va fi mîine la aceeași oră ? Dacă nu voi mai ține de acum înainte cursul. E totuși foarte hazardant. Mda... E singura cale. Să încerc oare ?"

În cabina navei, afară de el, nu mai era decît o femeie tînără cu o fetiță care se zbenguise pînă atunci pe culoarul dintre fotolii și, fiindcă Mathew Nema la toate insistențele de a-i atrage atenția nu-i

acordase nici cel puţin o privire, a scos limba obraznică şi s-a întors lîngă maică-sa.

„Doamnelor şi domnilor, atenţiune. Vi se vorbeşte de pe aeroportul Snow White. Călătoria dumneavoastră se va termina peste patru minute... repetăm..."

Stewardessa apăru aducînd tot pe o tăviţă mici cartonaşe. Pe unul îl aşeză cu grijă pe măsuţa lui Mathew Nema. Textul era laconic :

„Maşina dumneavoastră se găseşte la culoarul optzeci şi doi, ascensorul patru".

În curînd lumina din încăpere păli într-un ton uşor albăstrui, semn că avusese loc aterizarea.

„Mda..."

Stewardessa luase poziţia reglementară în dreptul uşii, salutînd pasagerii care coborau.

— Cum vi s-a părut călătoria Mrs.* Kitchener ? Fiica dv. s-a făcut aşa de mare şi de cuminte. Probabil că a venit chiar Mr.** Kitchener să vă întîmpine. Nu-i aşa ?

— O, nu, soţul meu e plecat de duminica trecută la Rio de Janeiro şi se întoarce abia la sfîrşitul lunii acesteia.

— La revedere, Mrs. Kitchener !

— La revedere, Miss *** !

Mathew Nema aşteptă impasibil acest schimb de amabilităţi.

— Vă felicit, Sir, pentru soţia Dv. Am văzut-o în „Clipe senine" şi mi-a plăcut foarte mult.

— Mda... eu n-am văzut-o.

— O, Sir, aţi pierdut mult. Se opri o clipă, pentru ca apoi să continue pe un ton foarte profesional : Abonamentul dv. de călătorie a fost reţinut pînă la sfîrşitul anului. În fiecare luni ?

— ...ks !

(Expresia monosilabică voia de fapt să spună : thanks ****.)

Afară, aerul uşor încălzit de învelişul ceramic al „baionetei" răspîndea un miros care-i aducea aminte de mirosul cuptoarelor de pîine, aşa cum Mathew Nema îl ştia din anii copilăriei. De atunci se scurseseră aproape treizeci de ani. Cînd se întorcea de la şcoală trecea prin faţa unei brutării. Era o prăvălie în care coborai din stradă cîteva trepte. Prin uşa deschisă străbătea miros de pîine proaspătă şi de cuptor încins.

La culoarul optzeci şi doi, Nick îl aştepta flegmatic, stînd rezemat de maşină.

— Bună, Nick !

— Salut. Ce mutre au făcut „mucoşii" ? Cred că le-ai ţinut o lecţie înnebunitoare. Nu ?

— Nu prea... de data asta, nu.

— Ai o telegramă de la Paris. Uite-o !

Maşina pornise cu legănat vag, care dispăru pe măsură ce i se mări viteza.

— N-o asculţi ?

— Mda... pune-o. Mă mir că nu găseşte de şapte ani altă formulă decît : Bunul meu Mathew, cu prilejul...

Placheta magnetică începea exact cu aceleaşi cuvinte pronunţate de vocea Aureliei, care-i trăda prea mult profesiunea de actriţă.

— Opreşte-o.

— Grozavă căsnicie şi asta a voastră...

— Mai ştii ? Alexis, e în cartul de intervenţie... ?

---

* **Mrs.**, prescurtarea de la **mistress**, doamnă (în limba engleză).
** **Mr.**, prescurtarea de la **mister**, domn (în limba engleză).
*** **Miss**, domnişoară (în limba engleză).
**** **Thanks**, mulţumesc (în limba engleză).

— Da. Sikes nu l-a scos, fiindcă asta a fost şi hotărîrea ta. Am adus ţintele ca să le vezi şi diagramele de drum. Le ai în mapă.

Convorbirea le fu întreruptă de serviciul circulaţiei.

— Mister Nema, vă avertizăm ultimativ să nu mai călătoriţi fără să vă legaţi cureaua. În caz contrar vă interzicem să mai călătoriţi cu viteze de peste trei sute de kilometri pe oră.

— O să mi-o leg...

Adăugă nemulţumit mai mult pentru sine : „Ce obiceiuri, să fii obligat să călătoreşti cu camera de luat vederi deschisă, ca să ţi se uite pînă în fundul stomacului.

Îşi petrecu de formă capetele curelii peste şolduri, fără să le încheie.

— Nu aşa, Mister Nema ! Prindeţi-vă şi catarama !

— Mda... ks !

Indispus îşi încătărămă capetele curelelor.

— Vă mulţumim, mister Nema.

Nu mai catadicsi să răspundă, şi tot drumul — adică cele cincisprezece minute următoare — tăcu posac. Chiar la coborîrea din maşină şi pe culoare pînă la biroul lui aproape că nu răspunse la saluturile cu care era întîmpinat. Secretara de serviciu se grăbi să intre odată cu el ca să-i prezinte corespondenţa.

— Aveţi fişele de antrenament ale piloţilor pentru săptămîna trecută ; ţintele calculate şi fişele de drum de la sectorul ST-4 le-a luat Mister Goeges. Le-aţi văzut în maşină, nu ?

— Da, altceva ?

— Nimic altceva. Pe cine doriţi să convoc pentru şedinţa de astă seară ?

— Bragga, Sikes, Bamick, Opress... adică Miss Opress, făcuse corectura de rigoare, fiind vorba de o femeie şi în înşiruirea seacă de nume de familie ale colaboratorilor lui apropiaţi crezu că e cazul s-o distingă cumva. Se oprise, gîndindu-se, în timp ce secretara aştepta cu vîrful stiloului în aer, Tudor, Smith... Să nu uit. Trimite o telegramă de mulţumire pentru soţia mea la Paris, adresa...

— Am adresa, Sir, telegrama...

— Să nu semene cu aceea din anul trecut.

— Bineînţeles.

— Să fie simplă, fără...

— Da, Sir.

— Tudor, Smith, Kerth, Dodd şi... atît. Ora... nouăsprezece şi patruzeci şi şapte. Şedinţa să fie convocată pentru douăzeci şi cincisprezece.

— Prea bine, Sir.

— Cine-i la start ?

— Mister Mejem, Sir, aşa cum aţi hotărît.

— Vreau startul pe direct, chiar acum.

Secretara trecu în încăperea alăturată ca să-i facă legătura şi imediat semnalul videofonului chemă scurt.

— Ura, şefule ! Te felicit pentru prima zi de curs din noul an şcolar.

— ...ks ! Ascultă Mejem, încarcă pentru probe la puterea nominală, fluxul de propulsie să fie sută la sută.

— Eşti nebun ? Vrei să ne dea afară pe amîndoi ? A şi venit confirmarea lui Kunda. C.A.S.A. ne interzice orice probă pînă la noi dispoziţii. Notificarea era pentru tine. Eu o am în copie.

— Bine, treci pe înregistrare ca să-ţi repet ordinul, dacă vrei o acoperire cu orice preţ. Chestia mă priveşte.

— O.K. ! Zi !

Repetă în cuvinte dure ordinul de încărcare pentru probe la puterea nominală.

— Trec pe 4,5 ca să-ţi dau diagramele de mers ale acceleraţiilor. Vrei extensiune de bandă la lupă electronică ? întrebă Mejem de astă dată puţin jenat, regretînd că a cerut confirmarea pentru probe.

— Da. Grosisment 19.

— O.K., şefule, se execută.

Nema urmări o vreme pe ecranul aparatului variaţiile diagramatice ale curbei de accelerare pentru fluxul de fotoni. Încercarea fusese repetată de nenumărate ori şi nu putea să mai aducă nimic nou. dar pentru ce era hotărît să facă în astă seară, încercarea de acum însemna cu totul altceva decît toate probele funcţionale dinainte.

Secretara se întrerupse ca să-i anunţe sosirea lui Bamick.

— Da, să intre.

— Bună seara, Mathew.

Îi întinse lui Bamick mîna fără să ia privirea de pe ecran.

— Nu ţi-a spus Mejem... ? Ni s-a interzis să mai facem încercări.

Nu-i răspunse, ci făcu doar un semn evaziv.

— Vezi, îi ştii pe ăia de la C.A.S.A. colţoşi şi cu toate astea ţii neapărat să-i scoţi din sărite. Nu ştiu dacă ţi-am spus că ultima oară cînd a fost Kunda pe aici mi-a atras atenţia în mod special că dacă vom mai face vreo probă ne deconectează instalaţiile de încărcare din start. Închipuie-ţi că mi-a spus foarte serios că se tem ca nu cumva să te lansezi.

Nema se întoarse brusc şi privindu-l drept în ochi pe Bamick îi spuse liniştit :

— Au dreptate, îşi consultă în fugă ceasul, peste cincizeci şi două de minute... plec !

Surprins, Bamick avu pentru cîteva secunde senzaţia că nu înţelege sensul cuvintelor pe care le auzise.

— E absurd. Dacă îţi tragi un glonte în cap sau dacă iei un gram de cianură ai obţine acelaşi rezultat.

— Te înşeli, bătrîne, te înşeli...

Secretara le întrerupse convorbirea anunţîndu-l pe Nema că este aşteptat pentru şedinţa operativă de analiză.

— Bine, confirmă neatent Nema. Trecem chiar acum în sala de consiliu. Lipseşte cineva ?

— Nu, Sir, s-au prezentat toţi.

— Stai, Alexis !

— Ascultă, Mathew, indiferent ce ai de gînd, pe mine să nu contezi. De fapt, n-ai nici navigator.

— Jeane Opress, sînt sigur că va merge.

— ... şi calculator ?

— O să văd. S-ar putea totuşi să meargă cineva. Eventual aş putea chiar renunţa la calculator.

Ultimele cuvinte le schimbară în timp ce traversau secretariatul spre sala de consiliu. La venirea lor, inginerii care îi aşteptau se ridicară în picioare.

— Good evening, gentlemen ! îi salută Nema, indicîndu-le în acelaşi timp să se aşeze. Bamick ocupă şi el un loc. Să se aducă diagramele de parcurs pentru traiectele de la 1 la 11.9.1. Secretara care îi urmase ieşi grăbită să execute dispoziţia. Gentlemen, cuvintele lui Nema sunară sec unul după altul : peste patruzeci de minute am intenţia să decolez cu „Ibis 604“. Am nevoie de un navigator şi...

— Bine, merg şi eu, se hotărî pe neaşteptate Bamick. Sînt singurul care ştiu să calculez confluenţe pe curbe bifuge... În nebunia asta, consideră că prezenţa mea va fi o şansă în plus care să reducă probabilitatea imensă a catastrofei.

— ...ks, Bamick ! îi mulţumi Nema ca pentru un lucru aproape neînsemnat, neluîndu-i în seamă comentariile. În acelaşi timp îi întîlni privirea Jeanei Opress, care înclină capul într-o acceptare fără cuvinte.

— ...ks, Miss Opress ! Acum echipajul este complet. Gentlemen, sper că ne veţi ura drum bun...

Îl văzu pe Simon Bragga că se apleacă la urechea lui Tutor şi-i şopteşte ceva.

— Aveţi ceva de comentat, Mister Bragga ?

— Nu !... adică nimic interesant.

Răspunsul veni cu un ton oarecum obraznic. Nema îi simţi din cuvinte animozitatea evidentă. Poate acum, în aceste ultime minute, înţelese o dată mai mult că nimeni dintre colaboratorii lui nu-i purta o prietenie sinceră.

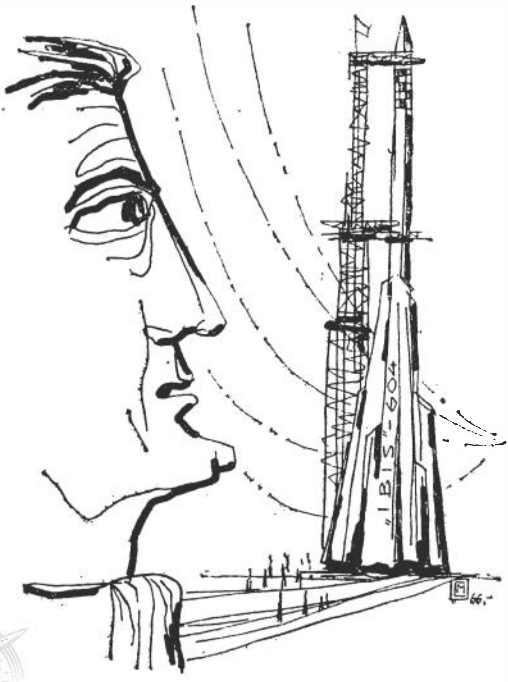
— Din păcate pentru dv. nu există nici o posibilitate ca să mă opriţi. Vă imaginaţi că mi-am luat din timp toate măsurile.

Ultima afirmaţie nu era nici mai mult nici mai puţin decît un bluf. Oricare dintre cei de faţă ar fi putut anunţa Biroul federal pentru controlul zborurilor cosmice şi cincisprezece minute erau mai mult decît suficiente pentru ca tentativa să fie anihilată.

„Pregătiri !" rîse Mathew Nema în gînd. Hotărîrea de a pleca o luase brusc în timp ce venea în maşină cu Nick. Se jurase că o va duce pînă la capăt şi acţiona acum rapid şi energic ca să-şi evite lui însuşi orice posibilităţi de ezitare.

— Deci, good by, gentlemen. Eu totuşi sper să ne vedem în carne şi-n oase.

În următoarele zece minute el, Jeane Opress şi Alexis Bamick erau instalaţi la postul de comandă pe „Ibis 604".

Decolarea însemna un simplu contact. Poate că tocmai în clipa aceea a avut Nema senzația copleșitoare a răspunderii la care se angaja. Era vorba de un simplu contact pe care nu mai trebuia să-l facă el, ci Jeane Opress. Degetele ei lungi se crispară ușor, stingînd butonul de pornire.

În clipa în care Mathew Nema îi văzu unghiile și încheieturile degetelor colorîndu-se în alb, înțelese că au trecut deja dincolo, că începuseră drumul acela imens și că de acum nu va urma decît impresia extenuantă de fixitate undeva într-un punct în spațiu, iluzia înșelătoare că atîrnau mereu nemișcați, deși în jurul lor infinitul aluneca cu viteze fantastice.

— Ești fericit ? îl întrebă dușmănos Bamick. Ai acum tot ce ți-ai dorit. Într-o zi am să-ți explic ce m-a determinat să viu cu tine, fiindcă bănuiesc că n-ai înțeles... și singur cred că-ți va fi foarte greu să înțelegi vreodată.

Jeane îi privi speriată. Știa că deși lucrau de mulți ani împreună Nema și cu Bamick se urăsc, dar că nu s-au putut despărți fiindcă se completau admirabil din punct de vedere profesional.

— Să înțeleg, ce ? De acum n-am să-mi irosesc timpul decît ca să înțeleg lucruri strict necesare, altceva nu mă interesează.

— Stupid răspuns. Te crezi teribil, ochii lui Bamick luciră, însă ți-o spun eu, nu ești decît un mare vax !

— ... ks, Bamick ! Să ne menajăm nervii pentru o cauză mai bună. Ar trebui să-mi fii recunoscător... vrînd, nevrînd, te-am tîrît în istorie. Alexis Bamick, Jeane Opress și Mathew Nema, primii care au încercat să realizeze un traiect cosmic în afara sistemului solar. Nu-ți spune nimic ? !

— Ba da, îmi produce greață, dacă vrei să știi.

— Ascultă, Bamick, nu-i interesant ? Zburăm abia de patru minute și dacă ar trebui să facem pe jos drumul parcurs în aceste patru minute ne-ar trebui un milion de vieți...

. . . .

— Perfect !... Perfect !

Dragg Raboor, directorul de producție și perspectivă de la „Faithe-Full" își mai frecă o dată mîinile mulțumit.

— Să mai zică cineva că n-am dat lovitura ! Îți mai aduci aminte ce tapaj făcea Karaman cînd am instalat postul la Snow White ? Îți mai aduci aminte ? Zicea că aruncăm banii degeaba și că acolo n-o să se întîmple nimic. I-am plătit-o acum, imbecilul ! Să-i mai văd și pe imbecilii de la T.I.W. Cît ne-au cerut pentru chestia aia din Sumatra ?

— Un milion, Sir.

— Un milion, va să zică. Așa, să ni-l dea acum încincit înapoi.

— O să ni-l dea, Sir, o să ni-l dea, o să li se pară chiar ieftin.

— Ieftin ? ! Ai dreptate. Să ni-l dea înzecit.

— Cu Gantry Fox s-a vorbit ?

— Da, Sir, dar cer foarte mult.

— Nu ne tocmim. Mîine vreau transmisia. Ascultă, domnule, să nu facem cumva o gafă. Vezi să nu-l recheme prea convingător și imbecilul să se întoarcă !

— Nici o grijă, Sir. Pentru el e miza prea mare ca să se întoarcă. De fapt ce-l așteaptă ? !...

— Perfect !... Perfect !...

Dogga, șeful secției de programe al lui Faithe Full, continua să stea în picioare în fața biroului masiv al directorului. De fapt și șeful său, în prada unei surescitări extreme, uitase să-și invite oaspetele să ia loc, și el însuși sta în picioare aplecat peste desenele programelor de televiziune și informații care comunicau lumii în-

tregi „Evadarea nebunească a navei spaţiale «Ibis 604» cu destinaţia extra-sistem-solar".

— Eşti un geniu, Mister Dogga, nu degeaba ţi se spune „Eminenţa Cenuşie“ a lui Faithe Full.

— Oh, Sir, exageraţi !

Pe chelia lucioasă a lui Dogga apărură cîteva broboane de transpiraţie, aşa cum i se întîmpla cînd era prea emoţionat, şi complimentul şefului său avusese tocmai darul de a-l emoţiona.

— Cum zici că o cheamă pe maimuţa aia ?

— Jeane Opress, e o indiană — irockeză. Am trimis o echipă la „Fort Bridot" ca să facă cîteva secvenţe cu familia ei.

— O roagă şi ăştia să se întoarcă ?

— Nu, Sir, prea multe chemări ; ăştia sînt numai disperaţi.

— Perfect !... Perfect !... Stai puţin, stai un moment ! Am scăpat totuşi ceva. Unde-i conflictul ? Imbecilii ăia au plecat, imbecilii ăştia sînt trişti, dar unde-i conflictul ? ! Conflict, Mister Dogga, asta trebuie ! Ai zece minute ! Din plecarea asta trebuie să facem o dramă. Oamenii trebuie să plîngă, altfel nu dau bani. Vreau o dramă după toate regulile clasice, o dramă cu conflict,asta-i !

— Eventual o ceartă cu... Krabs.

— Ăsta cine mai e ?

— Directorul coordonării experienţelor de la C.A.S.A.

— Slab, Mister Dogga. Asta o ştie toată lumea. Nema a găsit o ecuaţie a unei curbe...

— ...bifuge cu confluenţe.

— În sfîrşit, bifuge cu confluenţe pe care acceleraţiile continue dau un randament cu 17 la sută mai mare decît pe traiectele biplane. În sfîrşit, „Cosmos Exploration" îi cumpără descoperirea, se construieşte „Ibis 604", şi imbecilii constată abia la sfîrşit că probabilitatea de a calcula parametrii directori pentru traiectul de drum pe parcursul zborului în vederea modificărilor de acceleraţie e prea mică şi opresc decolarea. Imbecilul cu curbele...

— ...bifuge cu confluenţe ! Mathew Nema...

— În sfîrşit, bifuge cu confluenţe, nu se dă bătut şi-o întinde ca să-şi demonstreze aiureala, lăsîndu-i ţuţ pe ăia de la „Cosmos Exploration“, care, chipurile, disperaţi... încasează asigurarea. Escrocii !

— Da, aşa s-a întîmplat, îl aprobă candid Dogga.

— Nu mă interesează cum s-a întîmplat ! Vreau conflictul, înţelegi ? Pentru asta plătesc „Eminenţe Cenuşii" ! Vrei să nu scoatem din afacerea asta nici cît scoatem dintr-o transmisie de la acvariul din Monte Carlo ?

— Exageraţi, Sir. Avem patru transmisii pînă acum în opt ore de la decolare. Am vîndut optsprezece mii de rînduri în douăzeci şi şase de limbi. Numai la Tokio avem două ediţii speciale în cinci ziare. Tocmai la japonezi care sînt aşa de sceptici la...

— Puţin, Mister Dogga, puţin ! Cu asta nu scoatem nici costurile ! Fă ce ştii, ia scenarişti, reporteri, scriitori, te priveşte, dar să-mi scoţi conflict ! Nu te mai reţin, Mister Dogga. Conflict, auzi !

— Da, Sir, mă voi strădui. Good by, Sir.

„Ca să vezi ce am ajuns !" — comenta în sinea lui Dogga, „să mă dea afară mucosul ăsta care este director numai fiindcă tatăl său face parte din consiliul de administraţie al Trustului. Director de producţie şi perspectivă la Faithe Full, fără să fi lucrat o oră în informaţii şi televiziune".

De ciudă chelia i se îmbrobonise toată de transpiraţie.

Trecu prin Secretariatul lui Dragg Raboor atît de preocupat încît uită să le salute pe cele două secretare, Mrs. Wallty şi Mrs. Royka, care se maimuţăriră jignite în urma lui.

„Conflict, tocmai mie să-mi vorbească de conflict, parcă n-ar fi învăţat chestia asta de la mine. Ce conflict vrea mai mult decît conflictul pe care îl naşte orice idee nouă, complotul mediocrităţii şi al invidiei. Acesta este conflictul".

După ce-şi revărsă în acest mod indignarea, Dogga simţi că se linişteşte, şi profesionistul din el luă locul funcţionarului jignit.

„...Şi totuşi trebuie un conflict, o fabulă oricît de grosolană ca să-l zgîndăre pe omul de pe stradă. Să zicem spre exemplu. Dar e formidabil ! Cum de nu mi-a trecut prin minte pînă acum ?...

Conflict, conflict, am să-ţi arăt conflict dramatic, mucos nenorocit ! Eminenţă Cenuşie, ei bine, da, sînt Eminenţa Cenuşie a lui Faithe Full ! Fără mine şandramaua asta jalnică nu valorează nici un cent."

Îşi scoase din buzunarul de la piept batista parfumată şi o trecu peste luciul cheliei.

„Să începem deci cu Aurelia Moon, soţia lui Mathew Nema. E totuşi un noroc că este actriţă de cinema. Ervant Dogga, ai noroc de la început."

. . . .

Jeane Opress rămase împietrită lîngă umărul lui Nema. Pe ecranul cu imagini stereo al receptorului de televiziune faţa Aureliei Moon părea că strînsese tristeţea universului întreg.

— Mathew, adu-ţi aminte că au fost totuşi clipe frumoase în căsnicia noastră. În numele lor te conjur, întoarce-te ! Mathew, nu uita că ai un băieţel de crescut. Nu-ţi sacrifica viaţa inutil, pentru o himeră. Mathew, întoarce-te, Mathew !

Aparatul de luat vederi se deplasă de pe figura Aureliei Moon şi-l surprinse pe micul Kidd.

— Tăticule, te aştept deseară să vii să ne jucăm de-a piraţii. E aşa de mult de cînd nu ne-am mai jucat de-a piraţii.

— Ne auzi, Mathew ? îl cheamă iar Aurelia, asupra căreia se fixase din nou aparatul de luat vederi. Vino înapoi, Mathew, vino !

— E totuşi o mare actriţă, zise indiferent Mathew Nema, adresîndu-se rece Jeanei Opress. Cel mai mult mi-a plăcut însă tot primul ei film „Matta Hari".

Jeane Opress nu-i răspunse nimic. Ochii îi înotau într-o mare de lacrimi şi doar într-un tîrziu îl întrebă :

— Să vă aduc jurnalul de bord, Sir ? Mister Bamick a calculat astă-noapte toate datele de parcurs. Devierea noastră de pe traiectorie se înscrie în limite admisibile. A verificat şi ecuaţia de direcţie şi ecuaţia de profunzime. Soluţiile sînt identice cu aceleа date de programatorul de drum. Dacă vreţi să le vedeţi şi dumneavoastră, ca pe urmă să le înregistrăm în jurnalul de bord.

— E totuşi o josnicie, răspunse Mathew Nema, obsedat ca şi cînd n-ar fi auzit cuvintele Jeanei Opress. Cum de-şi permit să recurgă la astfel de tertipuri. Să facă publicitate din ceea ce oamenii au mai intim în sufletele lor. Mi-e silă de atîta micime... Amintirea chipului Aureliei şi al micuţului Kidd îl zgîndărea. Da, Miss Opress, dă-mi jurnalul de bord şi fişele. Care e lungimea traseului parcurs ?

— Pînă acum o oră, după nouăsprezece ore de drum, douăsprezece milioane şase sute şaizeci şi trei de mii patru sute şaizeci şi şapte de mile ; acceleraţia continuă să crească cu o raţie de 1,7.

— Bamick doarme ?

— Nu, Sir. Acum cîteva minute stătea întins în cuşetă şi citea.

În timp ce Jeane se strecura pe uşa strîmtă a camerei de comandă, Nema se trezi privind-o atent din spate şi admirîndu-i liniile şi mişcările armonioase ale corpului.

„Ei, asta-i ! Am ajuns să-mi treacă prostii prin cap !..."

— Poftiţi jurnalul, Sir. Care e ultima cotă ? Îmi permiteţi să trec eu la conducere ?

— 22 în profunzime. Nu depăşi unghiul ortodromic normal.

Îi făcu loc pe scaunul pilotului principal şi trecu alături, deschizînd jurnalul de bord. În faţa foii albe avu un moment de ezitare, apoi începu să aştearnă cu scrisul său mărunt şi ordonat cifrele calculate în fişe de Bamick. În timp ce scria îşi mişca buzele, pronunţînd foarte încet cifrele şi cuvintele scrise.

„În ziua cînd noi ne vom întoarce pe Pămînt vor fi trecut douăzeci şi şapte de ani. Oare ce va mai rămîne din frumuseţea diafană a Aureliei Moon ? Kidd va fi un bărbat trecut de treizeci de ani, cu toate experienţele de dragoste şi de viaţă făcute, în vreme ce tatăl său — adică eu — nu voi fi îmbătrînit decît cu şase ani relativişti".

— Sir, ne apropiem de o zonă meteorică, se înregistrează şi o uşoară creştere a radiaţiei. Ce hotărîţi ?

— Frecvenţa zonei şi doza ?

— 0,07 pînă la 0,3 şi plus 5 miliremi.

— Continuăm normal. Asemenea cazuri vom întîlni cu sutele de mii.

— Am înţeles, Sir, continuăm normal.

— Spune-mi, Miss Opress, regreţi că ai plecat cu noi ?

— Nu, de mult visul vieţii mele era să fac o asemenea călătorie.

— Bine, în aparenţă, călătoria noastră nu seamănă cu nimic cu ceea ce ar trebui să se numească o călătorie clasică sau mai ales cu impresiile pe care le pricinuieşte o călătorie clasică. Totul se rezumă la a sta vreme îndelungată închis într-o încăpere cu dimensiuni destul de reduse şi... Senzaţia asta că stai înţepenit e de-a dreptul groaznică. Uite, îi zise şi-i arătă cu mîna prin geamul hubloului, un cîmp negru şi cîteva puncte strălucitoare. Cam asta va fi tot ce vom percepe din călătoria noastră. Incursiunea noastră va exista doar prin datele aparatelor de la bord, atît !

— Nici n-am cerut vreodată mai mult.

— Pe cine aveai mai aproape, care o să-ţi regrete plecarea ?

— Pe nimeni, Sir. Am o soră mai mare care e medic oftalmolog în Toronto. Are patru copii şi un bărbat dificil, aşa încît nu mai are loc şi pentru grija mea. Tatăl meu a murit acum trei ani, era foarte bătrîn şi în ultimul timp orbise, iar mama a murit cînd eram mică de tot. Pe mine m-a crescut bunica din partea mamei, dar e şi ea acum moartă, aşa că... Ştiţi, mi s-a vorbit foarte mult şi am citit adesea despre teribilele crize nervoase ale cosmonauţilor generate de impresia fixităţii în spaţiu. Mă întreb dacă o să fac şi eu asemenea criză ?

— În general e un complex de care suferă toţi cei aflaţi la bordul navelor ce întreprind călătorii ca a noastră. După luni de zile, monotonia îţi macină încetul cu încetul nervii şi începi treptat să simţi că te sufoci. În orice caz, asemenea momente se depăşesc cu mare greutate. Eu le-am încercat în cele două călătorii anterioare. A doua oară mi-am revenit mult mai greu decît întîia dată. Pentru noi momentele grele vor începe peste şaptesprezece zile, întîi vor înceta recepţiile emisiunilor de televiziune, apoi cele de radio. Imediat după aceea va începe treptat să ne copleşească impresia de singurătate, accentuată şi mai mult de faptul că va trebui să trăim într-un mediu puternic ionizat. Sînt îngrijorat de ceea ce ne aşteaptă datorită faptului că va trebui

să trăim destul de mult în acest climat, adică circa şase luni pînă vom depăşi brîurile cîmpului K.

De afară zgomotul pulberii meteorice lovind neîncetat învelişul ceramic al navei se percepea printr-o vibraţie aproape continuă şi iritantă mai ales prin sunetul care o însoţea, ca un ţiuit prelung, care creştea şi descreştea alternativ în intensitate.

— Ce aveţi, Miss Opress, ce aveţi ? Vă simţiţi rău ?

— Vă rog să mă înlocuiţi la conducere, am o durere de cap îngrozitoare. Suport greu zgomotele acestea...

Tăceau amîndoi. Jeane, după ce-şi schimbase locurile, îşi plecase capul pe mîini peste jurnalul de bord rămas deschis. Nema începu să depene gînduri, privind absent la indicaţiile aparatelor din faţa lui.

„Ştii, Jeane, că tu eşti fata pe care am iubit-o cel mai mult în toată existenţa mea de pînă acum şi singura. Ce imensă greşeală am făcut că nu m-am căsătorit cu tine. Ştiu sigur că şi tu m-ai iubit şi că mă iubeşti şi acum. Nu-i aşa ? Altfel n-ai fi venit cu mine. Îţi mai aduci aminte ?... S-a întîmplat acum vreo cinci ani. Era prima mea zi de curs. Tu stăteai singură în ultimul rînd de bănci acolo, sus, în aula «George Andrews». Eram, într-adevăr, emoţionat, începîndu-mi cursul de traiectorii. Nici nu mai ştiu ce v-am spus. Îmi găseam aşa de greu cuvintele şi mă încurcam într-una.

Cred că tu ai fost singura din sală care m-ai ascultat cu atenţie. Poate mi s-a părut doar, ţi-am descoperit ochii şi nu mi-am mai putut desprinde privirea din ei. Ce ochi splendizi aveai în ziua aceea, Jeane !"

— Aţi spus ceva, Sir ?

— Nu, Miss Opress, n-am spus nimic.

Fata lăsă să-i cadă capul pe mîini.

— Hello, Miss Opress, Hello, Matt !

Nema se întoarse şi răspunse la salutul lui Bamick cu o fluturare uşoară de mînă. Bamick nu-l mai chemase de mult pe numele mic, dinainte de conflictele şi certurile lor aprige care se întindeau în urmă pe mai bine de un an.

— Bună dimineaţa, Mister Bamick ! îi răspunse Jeane politicoasă ca totdeauna.

— Matt, aş vrea să te rog să-mi dai puţin whisky, ştii teoria aceea japoneză cu fixarea oxidrililor liberi din sînge care te face mai rezistent la radiaţii.

— Cam devreme, bătrîne, să nu depăşeşti două sute de grame şi în special să nu-l bei sec. Există o teorie tot japoneză privind cancerizarea datorită alcolului pentru indivizii supuşi continuu la radiaţii.

— O. K.

— Nu trebuia să-i permiteţi, Sir, i se adresă Jeane lui Nema după ce Bamick părăsi încăperea.

— Aşa-i la început, ţi se împlinesc toate gusturile !

— Pot să vă rog şi eu ceva ? Aş vrea să ascult placheta cu „Marea ploilor" de Kerby. Pot s-o pun ?

— Desigur, şi mie îmi place „Marea ploilor". Vezi că o avem şi cîntată în transcripţie pentru orgă, în interpretarea Rosalindei Blocke !

După ce Jeane conectă mica plachetă, melodia începutului, lentă şi foarte nuanţată, stîrnind melancolii, îi cuprinse uşor în vraja ei.

— Vă mai amintiţi cum se numea pilotul acela sovietic care naufragiase în „Marea ploilor" ?

— Vladimir Akimov sau aşa ceva...

— ...şi cosmonauta americană care l-a căutat şi l-a găsit ?

— Malvine Cross, ştiu precis. Povestea s-a petrecut acum douăzeci şi cinci de ani. Aşa-zisele nave cosmice de pe atunci erau nişte hodoroage sinistre. Era epoca de glorie şi eroism a cosmonauticii. O plecare în Lună era considerată drept o ispravă teribilă... Erit, fuit maxima.

— Ce înseamnă asta ?

— E un dicton latin, înseamnă : va fi, a fost cel mai mult. Vrea să ilustreze evoluţia şi progresul.

— Ştiu că americana s-a căsătorit cu...

— Vladimir Akimov. Da, s-a căsătorit. Îmi aduc aminte că i-am văzut la un jurnal al televiziunii. Au trei copii. Fuseseră invitaţi la Moscova la aniversarea a 40 de ani a primului zbor circumterestru executat de Gagarin.

—Ascultaţi... acum urmează o parte care îmi place foarte mult...

Începuse să îngîne şi ea încet melodia care în adevăr în această parte avea accente duioase şi acordurile orgii păreau că înlănţuiesc una de alta chemări nostalgice.

Ascultau amîndoi cu pasiune. Pentru o clipă Mathew Nema simţi pornirea de a întinde mîinile spre mîinile Jeanei, de a i le mîngîia şi poate ar fi fost gata să-i spună simplu că o iubeşte de mult. Dar pentru asta ar fi fost nevoie de îndrăzneală, de imens de multă îndrăzneală, pe care el nu o avea.

Ca şi cînd i-ar fi ghicit gîndurile, fata ridică capul şi se uita la el întrebătoare, aşteptînd înfiorată.

Acordurile din „Marea ploilor" aduceau acum sunetele vîntului năprasnic, ale unor furtuni de cataclism.

Clipa destăinuirilor trecuse, şi ei stăteau alături atît de aproape şi totuşi atît de departe în acelaşi timp. Cufundaţi fiecare în sine, fără vorbă, urmăriră piesa pînă la sfîrşit.

Aceeaşi voce care prezentase bucata la început se auzi din nou spunînd : „Aţi ascultat «Marea ploilor» — poem simfonic de Erol Jonathann Kerby în transcripţie pentru orgă cu participarea extraordinară a doamnei Rosalinde Blocke".

— Or fi şi participări neextraordinare ? ? ?

Vocea lui Bamick alterată de alcool îi surprinse neplăcut.

— Ai depăşit doza, bătrîne, şi ţi-am atras atenţia în mod serios să n-o faci !

— Nici vorbă, nici n-am ajuns să beau o sută de grame şi m-am făcut turtă. Parcă nu ştii ? E din cauza lipsei de aclimatizare în perioadele de acceleraţie continuă... Atît mi-ar mai trebui să mai fac şi o intoxicaţie acum ca bucuria să fie deplină.

. . . .

„De profundis"... Alexis Bamick scrisese cuvintele acestea două la capătul şirului de calcule complicate, şi acum, cînd le citea, i se păreau absurde şi ridicole.

„De profundis", repetă iar cele două cuvinte de parcă ar fi vrut să le găsească un sens ascuns, pe care, oricît se străduia, nu-l putea descoperi.

Va să zică, acesta-i sfîrşitul. După 1863 de zile petrecute în cuşca asta nenorocită, o stare canceroasă generalizată şi perspectiva imediată de a deschide hubloul şi... „adio del passato..."

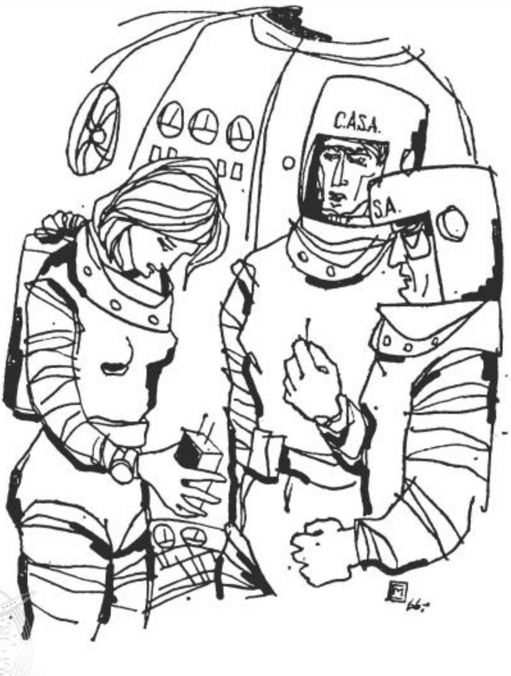
Îşi trecu mîna peste pielea feţei tumefiată de excrescenţele produse de cancer şi peste ochiul pe care îl închisese pentru totdeauna.

„Poate dacă nu m-aş fi îmbătat de atîtea ori, poate dacă n-aş fi fumat atît de mult înainte de a pleca în călătoria asta nenorocită... Poate dacă... prostii! Prostii! Am căutat mereu să dau lovitura cea mare, am pîndit mereu s-o plasez, şi în vremea asta viaţa m-a aruncat într-una dintre corzi şi mi-a umflat nasul. Alexis Bamick, ai fost un gogoman şi cu tactica asta stupidă ai pierdut pînă la urmă meciul la puncte. Nema a avut dreptate. Modificările de acceleraţie se pot calcula şi pe parcurs, dar de un calculator cu posibilităţi duble de operaţii decît al nostru..."

Rezerva de aer le mai ajungea pentru 2 092 de zile, dar pentru un singur om, iar drumul de întoarcere va dura exact 2 060 de zile. Deci doi oameni din echipaj trebuiau să dispară după 16 zile, pentru ca al treilea să poată ajunge la capăt.

„Pe el îl iubeşte Jeane: a reuşit, e îndrăzneţ şi norocos... O fi adevărat că îndrăzneţilor le surîde norocul?"

Se gîndi că, oricum, el tot n-ar fi ajuns, dar modul în care ei trei hotărîseră să rezolve problema i se părea de-a dreptul stupid. Cînd au avut datele de calcul, Nema hotărîse calm soluţia. Să iei trei bucăţi de sîrmă, două mai lungi şi una mai scurtă, să le împlînţi într-o cutie de carton în aşa fel încît capetele să le rămînă afară la înălţimi egale şi să-ţi tragi la sorţi şansa de a mai exista sau nu. Jeane făcuse operaţia cu sîrmele. Mathew Nema a fost primul care şi-a ales bucata de sîrmă. Bucata lui era şansa. Pentru el şi pentru Jeane au rămas celelalte două: neşansele.

„Stupid, absolut stupid. Nu trebuia să plec, nu trebuia..."

Se gîndise să o termine încă din cartul acesta, înainte ca Jeane să vină să-l schimbe. De acum, orice întîlnire cu Jeane sau cu Jeane şi Nema i se părea penibilă. Un gest cît de vag de compătimire din partea lui Nema sau mai ales din partea Jeanei i-ar fi fost de nesuportat.

Plecase în călătoria asta fiindcă ştia că Jeane are să-l urmeze pe Nema, şi el, Alexis Bamick, o iubea nebuneşte pe Jeane. Nenorocul lui şi norocul lui Nema. Taina însă n-o va afla nimeni.

Îi părea totuşi rău că n-a tras el bucata de sîrmă scurtă, i-ar fi cedat şansa de a trăi Jeanei. Ştia că Nema nu va face acest gest şi pentru asta îl ura teribil.

Problema era rezolvată. Expediţia reuşise chiar dacă doi dintre membrii echipajului trebuiau să piară. Chiar dacă ar muri şi al treilea, nava se putea întoarce singură pe Pămînt, ducînd date ştiinţifice extraordinar de importante. El, Alexis Bamick, avuse o contribuţie importantă la aceasta.

„Stupidă mîngîiere !"

Nu mai fumase de mult timp, şi în clipa aceea ar fi dorit o ţigară ca ultima dorinţă a unui condamnat.

„Nici cel puţin o ţigară !"

Conectă pilotul automat şi se ridică greoi. Trecu în camera pentru comunicaţii cu exteriorul, îşi îmbrăcă costumul de scafandru cosmic şi se pregăti să deschidă hubloul. Ezită. Poate ar fi vrut s-o mai vadă pentru ultima oară pe Jeane dormind. Închise cîteva secunde singurul lui ochi teafăr, apoi, hotărît, puse în mişcare mecanismul care efectua expulzia şi nu se mai gîndi decît că ar fi dorit foarte mult să mai poată aprinde o ţigară.

. . . .

Cînd Jeane înţelese ce s-a întîmplat cu Bamick nu simţi decît o groază înfiorătoare de moarte pîndind-o undeva pe aproape.

— Nu ! Nu vreau ! oh, Doamne, cît mi-e de teamă !

Încercă să se stăpînească, gîndindu-se că ar putea-o surprinde Nema în starea aceasta de disperare. Îşi muşcă buzele cu putere, căutînd să-şi stăpînească suspinele şi să-şi potolească zvîcniturile din piept. Inima însă nu voia s-o asculte, gonea mai departe, sufocînd-o.

„Încă puţin şi totul se va termina".

În momentul cînd au tras la sorţi dorise din tot sufletul ca Nema să fie acela căruia îi va fi hărăzit să supravieţuiască, iar ea şi Bamick să piară. I se împlinise dorinţa şi totuşi oricît şi-a închipuit că va reuşi să se stăpînească, moartea îi producea o spaimă cumplită.

O durere violentă o săgeta continuu la orice mişcare cît de mică a capului.

„Ah, de s-ar termina, de s-ar termina odată !"

Nema apăru tîrziu în camera de comandă.

— Good morning, Miss Opress, îi spuse, consultîndu-şi ceasul. Nu-i aşa că astăzi nu ţi-ai făcut exerciţiile de gimnastică ?

Nu-i răspunse, schiţă doar un gest ca şi cum ar fi vrut să spună : „Ce rost are, totul e degeaba de acum".

— Nu, Miss Opress, disciplina noastră trebuie să fie mai presus de orice. Te rog chiar acum să te duci şi să-ţi îmbraci costumul de gimnastică. Am să te supraveghez personal pînă vei executa cele 40 de exerciţii a cîte 32 de mişcări.

Jeane ieşi cu capul plecat ca să execute ordinele. Cînd se întoarse, Nema o întrebă într-o doară :

— Ce-i cu Bamick, s-a dus să se culce ?

— Bamick... Bamick..., nu reuşi să spună mai mult şi o podidi plînsul.

— S-a lansat ? întrebă rece Nema.

— Da, cînd am venit să preiau cartul nu l-am mai găsit.

Se uită îngrozită în ochii lui Nema în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraz.

— Îmi pare foarte rău, a fost un echipier excepţional.

Cîteva secunde nu pronunţă nici unul dintre ei nici un cuvînt. Apoi Nema i se adresă sec :

— Să trecem alături pe culoar să văd cum faci exerciţiile, Miss Opress !

— Nu înţelegi că nu pot ?

— Trebuie, Miss Opress.

O luă uşor de umeri, încercînd s-o împingă afară din încăpere. Ea se întoarse deodată brusc, îi înlănţui gîtul cu mîinile şi-şi lipi obrazul umed de lacrimi de obrazul lui.

— Oh, Matt, cum poţi fi atît de rece ? Matt, eu te-am iubit dintotdeauna şi-am vrut... am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să învingi. Nu înţelegi însă, Matt, că trebuie să rămîi om ?

Îi căută gura şi-l sărută sălbatic.

— Sînt om, Jeane. Consideri că nu sînt om fiindcă vreau ca încercarea noastră să reuşească ? N-am căzut de comun acord să tragem la sorţi pentru cel care va rămîne să termine expediţia ? Crezi că mie îmi este uşor ?

Percepu cu întîrziere că ea îl strigase pe nume şi că pentru prima dată în loc de Miss Opress o chemase şi el Jeane. O simţi caldă în îmbrăţişare şi-şi dădea seama cu o bucurie frenetică că hotarul de netrecut dintre ei se sfărîmase, că gesturile de dragoste pe care ar fi trebuit să le facă de mult, de foarte mult timp le făcea acum în sfîrşit.

— Matt, am să fac tot ce-ai să-mi ceri... Dar... nu vreau să mor fecioară... Oh, Matt, iartă-mă că sînt o neruşinată... desigur că ai să regreţi că mi-ai făcut rost acum cinci ani de bursa aceea la Oxford ca să-mi dau doctoratul în astronavigaţie.

— Nu, Jeane, nu regret. Lucrarea ta şi, în general, studiile pe care le-ai făcut mi-au fost de mare folos... Nu eşti de loc neruşinată, ai avut doar mai multă îndrăzneală decît am avut eu. Poate dacă m-aş fi gîndit bine la asta, dacă întîmplările din ultimele minute s-ar fi petrecut cu ani în urmă, desigur că totul ar fi fost altfel. Vezi, am greşit în calculele care determinau frînarea în cîmpuri magnetice dure şi acum trebuie s-o plătim. Dacă aş fi putut imagina o ecuaţie mai exactă înainte de plecare, am fi reuşit şi, cu calculatorul pe care-l avem, am fi putut corecta la timp traiectoria.

— Nu regreta nimic, Matt, e totuşi foarte frumos tot ce s-a întîmplat. Tu ai să te întorci, şi noi cu tine vom fi împreună una dintre verigile acelea de care ne vorbeai la curs, din lanţul care leagă descoperirea focului şi a roţii în străduinţa continuă a inteligenţei omeneşti de a înfrunta infinitul.

— Vorbe, vorbe, vorbe, la dracu !

— Nu, Matt, tu eşti un învingător. Te văd mergînd sigur spre ţinta ta şi sînt aşa de fericită...

Se desprinse deodată brusc din braţele lui şi-l privi cu ochi serioşi :

— Matt, vreau să te rog ceva, un lucru îngrozitor, dar trebuie să mi-l promiţi, nu-i aşa că-mi promiţi ?

— Da, Jeane, îţi promit orice.

— Matt, dragul meu, oricît m-aş strădui, nu voi putea să mor singură, trebuie să înţelegi că n-am puterea să fac asta şi atunci va trebui să mă ajuţi tu. Îmi promiţi Matt, îmi promiţi ?

. . . .

Jeane Opress adormise într-un somn plin de coşmare. Ştia că Mathew Nema îi dăduse un somnifer puternic în paharul cu apă la ultima masă pe care au luat-o împreună. Somniferul era aşa de puternic încît ea nu trebuia să se mai trezească ore multe. După cum se înţeleseseră, el trebuia să acţioneze expulzia din navă şi s-o arunce în gol. Sub influenţa somniferului, ea n-ar fi simţit moartea venind.

În somn chiar îşi dădea seama ceea ce se întîmplă cu ea şi se mira mereu că visele chinuitoare nu se întrerup într-un fel de întuneric care trebuia să fie moartea.

Se trezi, era tot pe navă şi înţelese aproape inconştientă că s-a întîmplat ceva altfel decît fusese programat.

— Matt ! Matt !

Nu-i răspunse nimeni.

Coborî ameţită din cuşetă şi alergă în camera de comandă. Pe masa pilotului principal era o foaie de hîrtie conţinînd trei cuvinte cu scrisul mărunt a lui Mathew Nema : Good Luck, Jeane !

Se aşeză sfîrşită.

„Va să zică asta era..."

Se gîndi cît de greu o să-i vină de acum singură, dar îşi răspunse tot ea că asta nu era important. Se mai gîndi că, chiar dacă va ajunge la capăt, pentru ea victoria nu va avea nici un sens fără Matt. Nici asta nu era important. Important era totuşi să ajungă fiindcă aşa hotărîse şi dorise el. Era veriga care leagă...

LÁSZLÓ FÁY

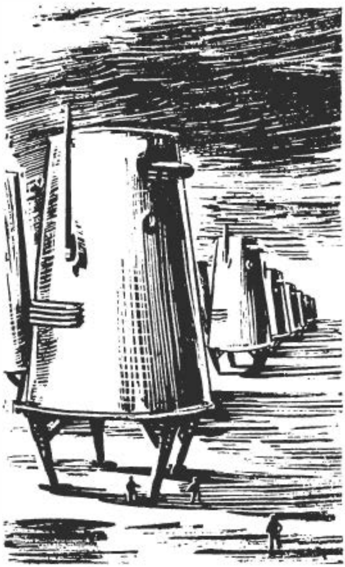
SFÎRŞITUL CĂLĂTORIEI

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

O astronavă fotonică, plecată de pe Pămînt în anul 2 389, se întoarce după îndeplinirea misiunii întreprinse în constelaţia Lyra. Echipajul navei este format din trei cosmonauţi : comandant — astrobiologul Tom Nelson, astrofizician — Stepan Sovcenko, iar navigator — Paul Paulinski. Deşi astronava nu zburase decît 20 de ani independenţi, la sosirea ei în sistemul solar, Pămîntul se afla în secolul al XXXIV-lea.

Încercînd să ia legătura cu planeta natală, astronauţii observă îngrijoraţi că nu li se răspunde la apel. Cu ajutorul unui rachetoplan, cei trei astronauţi descind pe Pămînt. Ei descoperă un gigantic oraş inelar, dar nici o urmă de oameni. Vizitînd metropola, ei se conving de înaltul nivel de civilizaţie atins de omenire în lipsa lor. În istoteca evenimentelor, un automat steroplastic îi informează despre tragedia care a avut loc : catastrofale explozii solare au făcut viaţa imposibilă pe Pămînt, silind omenirea să se refugieze pe sateliţii planetei Jupiter.

11. Lumini în deşert

— Nu ştiu dacă presupunerea mea e întemeiată, spuse Sovcenko, dar aceste inele seamănă cu nişte rampe de lansare. Priviţi, diametrul unui trunchi de con are cel puţin douăzeci de metri.

— Păcat că totul a fost acoperit de nisip şi, de aceea, ipoteza ta nu poate fi susţinută cu alte argumente, observă gînditor

comandantul, scurmînd nisipul. Cu toate acestea, și eu cred că au fost rampe de lansare, continuă Tom, purtîndu-și obosit ochii peste mulțimea instalațiilor. Bănuiesc că presupuneți unde am nimerit: de aici și-au luat zborul oamenii înainte de a se fi produs cataclismul solar. Oare cîte miliarde să fi numărat omenirea cînd a părăsit Pămîntul? Priviți aceste șiruri nesfîrșite!

Stăteau deprimați fără să se privească. Imaginea imensului cosmodrom constituia un spectacol dezolant. Dar în același timp avea și ceva măreț, dătător de speranțe: omenirea își crease condițiile perpetuării ei! Rampele rachetelor salvatoare au rămas să vestească triumful vieții asupra neantului.

S-au întors tăcuți în rachetoplan și au pornit la drum. Între timp se întunecase. Strălucirea vie a stelelor pătrundea în cabină. Ecranul radarului își împrăștia calm lumina verzuie.

Se înnoptase.

— Tom! Cred că n-are rost să ne continuăm zborul, spuse Paulinski. Prin bezna asta tot nu vedem nimic.

— Ai dreptate, aterizează undeva, răspunse comandantul.

Încet, aparatul pierdu din înălțime, apoi atinse solul.

Își aranjară fotoliile, își scoaseră căștile și se culcară.

Vîntul își făcea însă mendrele și în timpul nopții. Lovindu-se de corpul rachetoplanului, nisipul fîșîia neîncetat și, oricît de obosiți erau, nici unul dintre ei nu reuși să adoarmă. Priveau stelele scînteietoare cu lumina răsfrîntă de ferestrele cabinei, retrăind în gînd impresiile acelei zile atît de agitate.

În cele din urmă, Paulinski se ridică și aprinse lumina. Asupra lui se ațintiră ochii speriați ai colegilor lui.

— Ce-i? Ce s-a-ntîmplat?

— Voi puteți dormi? Eu nu sînt în stare...

— E ora zece, își privi Tom ceasul. Nici eu nu pot să dorm.

— Mîine ce facem? întrebă cu voce somnoroasă Sovcenko.

— În orice caz, spuse Nelson, dimineața ne întoarcem pe aerodrom ca să ne continuăm cercetările.

— La bordul unui avion-robot? întrebă Stepan.

— Vom fi nevoiți să procedăm așa, își desfăcu Paul brațele. Numai de-am reuși să ajungem pînă acolo. Distanța e de cel puțin 8 000 de kilometri, iar carburanți nu prea mai avem.

— Poate găsim un aerodrom mai apropiat, spuse astrofizicianul. Nu contează de unde pornim.

— Foarte bine, răspunse Tom, numai să nimerim unul. N-avem o hartă a aerodroamelor.

Vîntul se întețea, zgîlțîind tot mai puternic aparatul. Erau înconjurați de o beznă de nepătruns. Scrutînd întunericul, astrofizicianul exclamă brusc:

— Lumini în pustiu!

— Urmărind fenomenul, observară cu toții niște străfulgerări legănate. O lumină orbitoare izbucni și în imediata lor apropiere. Pe urmă văzură iar numai îndepărtatele străluminări.

— Hai să vedem ce se-ntîmplă afară, hotărî Nelson. Conectează reflectoarele ca nu cumva să ne rătăcim, îi făcu semn navigatorului.

Își puseră căștile.

— Închideți-le ermetic, îi avertiză Tom. Nisipul acesta e sufocant. Vom discuta prin radio.

Își verificară la repezeală emițătoarele de costum și lanternele, apoi navigatorul dădu la o parte ușa cabinei și coborî scara. Furtuna de nisip era gata să-i smulgă. Vîntul era năprasnic.

— Ce s-a ales din tine, planetă bătrînă ?! mormăi Tom, orbecăind prin viscolul de nisip. În cască auzi vocea astrofizicianului :

— Să trecem de partea cealaltă a aparatului, acolo vom fi ceva mai apărați de furtună.

S-au strecurat pe sub burta rachetoplanului. Undeva, sus pe firmament, strălucea un fenomen asemănător aurorei boreale. Furtuna se intensifica.

— E mai bine totuși să-ncheiem escapada asta, hotărî Nelson. N-are nici un sens ! Furtuna de nisip nu-i prilejul cel mai potrivit pentru plimbări. Ne întoarcem în rachetoplan și ne culcăm.

În cabină și-au scos din nou căștile. În curînd tustrei dormeam. Astfel n-au putut vedea cum pe cer, mult deasupra aparatului lor, zburase în noaptea întunecoasă un punct strălucitor. Deasupra pustiului trecea un avion-robot de recunoaștere. Lumina lui se reflectă o clipă de ușa cabinei ; pe urmă dispăru.

Dimineața, cosmonauții își continuară drumul, discutînd despre întîmplările nopții.

— Ce părere ai, Stepan, întrebă Nelson, ce putea să provoace acele uriașe fulgere ?

Astrofizicianul se gîndi o clipă, apoi răspunse :

— Cred că ele pot fi puse în legătură cu nivelul crescut al activității solare. De altfel, în pustiuri asemenea „iluminări“ sînt frecvente. Desigur, odinioară, fulgere atît de puternice apăreau foarte rar. În urmă cu sute de ani, nu existau însă nici căldurile de acum și nici pustiuri atît de întinse. Tot intensa activitate a Soarelui a determinat și apariția splendidei aurore boreale. Datorită intensificării radiației solare ultrascurte a crescut considerabil și componenta atmosferică a magnetismului terestru.

— Noroc că nu ne orientăm cu ajutorul busolei, interveni navigatorul.

— Ai dreptate, recunoscu astrofizicianul. S-ar fi produs niște încurcături teribile.

— În viitor nu ne mai petrecem noaptea în pustiu, hotărî comandantul. Vom avea grijă ca înserarea să nu ne apuce pe drum.

— Oricum, zborurile noastre se apropie de sfîrșit, i se adresă navigatorul. De la aerodrom ne îndreptăm direct spre orașul inelar. Nu-i așa ?

— Așa este, spuse Nelson. Dar ce se vede acolo-n jos, în dreapta ? Uitați-vă și voi !

Dedesubt, asemenea străvechiului zid chinezesc, se întindea o imensă construcție. Clădirile, lipite unele de altele, se prelungeau într-un lanț nesfîrșit.

— Coborîm, le spuse Paulinski.

Rachetoplanul ateriză cu obișnuita-i iuțeală. După ce nisipul stîrnit de propulsoare se depuse, șirul gigantic al construcțiilor se făcu vizibil. Toți trei părăsiră aparatul.

Era încă devreme, vîntul îi mîngîia blînd, răcoritor pe față.

— Ia priviți ! Astea au fost instalații de forță, arătă Nelson spre clădirea cea mai apropiată. Aici întîlnim pentru prima oară deteriorări mai serioase.

Într-adevăr, în multe locuri zidurile se prăbușiseră și prin spărturi se vedea interiorul clădirii. Distrugerile erau masive. Generatoarele de energie parcă ar fi sărit pe rînd în aer.

— Pe rămășițele acestor ziduri se văd cu claritate urmele exploziilor, se apropie Nelson, lovind cu cizma într-un perete prăbușit. Acestea au fost, fără-ndoială, de mare intensitate. Ce prăpăd !

— E uluitor ! exclamă navigatorul. Ce-o fi pricinuit distrugerea lor ?

— În primul rînd, ar fi interesant să știm ce destinație au avut, se frămînta comandantul.

— După părerea mea, spuse Stepan, instalațiile de aici aveau menirea să condiționeze situația atmosferică. Ele imprimau particulelor de aer oscilații care, după cum se știe, sînt însoțite de eliberarea unei cantități însemnate de căldură. Se putea produce astfel, pe cale artificială, aer cald, iar cu ajutorul său noi curenți de aer. Restul vă e clar, nu-i așa ?

— Desigur, e limpede, aprobă Paul. Curenții de aer rece se transformau în curenți calzi, ceea ce atrăgea după sine modificarea completă a climei. În acest fel se echilibrau marile diferențe de temperatură dintre diferitele zone climaterice. De altfel, asta explică și cauzele ce au determinat pieirea instalațiilor.

— Cum anume ? privi curios Nelson spre navigator.

— Instalațiile de forță stabilizau pentru o perioadă îndelungată clima unei regiuni întinse. E de presupus că aceste agregate au încercat, în momentul erupțiilor solare, să lupte împotriva giganticelor cantități de căldură prăvălite asupra planetei. Se înțelege că instalațiile n-au rezistat în această încleștare. În ultimă instanță, devenind incapabile să mai funcționeze, au explodat pe rînd.

Cosmonauții își plimbară privirile spre șirul zdrobit al instalațiilor de forță.

— N-avem ce face aici, se-ntoarse Nelson spre ceilalți. Să ne continuăm drumul !

Ceilalți doi îl urmară pe comandant. După o ultimă privire spre ruine, se instalară în rachetoplan, care-și reluă zborul.

Imaginea distrugerilor rămase departe. Goneau din nou deasupra nesfîrșitelor întinderi de nisip ale deșertului. Deși rachetoplanul avea viteza de două ori mai mare decît aceea a sunetului, priveliștea părea totuși imobilă. Nici nu se observă că, înfigîndu-se în oceanul de aer, aparatul înainta vertiginos.

— Mai avem carburanți pentru vreo oră și jumătate, arătă Paulinski spre acele indicatoare. Dacă nu ajungem pînă la aerodrom, sîntem pierduți.

12. Erupția solară

Îngîndurat, Nelson făcea calcule pe caietul său de schițe, încercînd să determine distanța pe care trebuiau s-o mai străbată. După o scurtă ezitare, le comunică :

— Fiți liniștiți. Conform calculelor, în patruzeci și cinci de minute vom fi la țintă. Presupunînd, firește, că nu intervine ceva...

— N-ar fi prea plăcut să nimerim încă o dată într-o furtună de nisip, făcu îngrijorat Paul. Nu știu dacă am mai scăpa...

— Noroc că vremea-i frumoasă. Ia uitați-vă-n jur !

Ceilalți însă n-aveau chef să privească întinderile de nisip scăldate de razele soarelui ; urmăreau cu atenția încordată oscilațiile tot mai slabe ale acului ce indica rezervele de carburanți. Abia trecură însă 30 de minute, că în zare reapăru cunoscutul pătrat.

— Aerodromul ! exclamă fericit Paul, ștergîndu-se pe fruntea îmbrobonită de sudoare.

Aparatul cosmonauților ateriză lin. Nimic nu se schimbase acolo de la ultima lor vizită. În bătaia soarelui, uriașa antenă strălucea și acum, neclintită pe acoperiș.

— Unde să opresc aparatul ? întrebă navigatorul. Razele prea puternice ar putea să-i dăuneze.

— Cel mai bun lucru ar fi să tragi în apropierea clădirii, își dădu părerea Tom. Așa ar sta în umbră măcar pînă la amiază.

Răspunzînd comenzilor navigatorului, aparatul rulă sprinten spre clădire, care-l acoperi cu umbra celor 10 etaje ale ei.

— E-n regulă. Ne oprim aici ! Dacă vreți, putem coborî, îi invită Nelson, în timp ce ușa cabinei glisă într-o parte. De cum ajunseră pe sol, se îndreptară spre marea sală aflată la parter. Aerul răcoros avu un efect înviorător asupra tuturora. Se apropiară îndată de uriașa hartă în relief.

— Ce propuneți, le spuse Nelson, spre care dintre orașele inelare să ne îndreptăm ?

— Cred că ar trebui să părăsim continentul pe care ne aflăm, opină astrofizicianul. Uitați-vă pe hartă la orașul însemnat cu numărul 605. E situat pe continentul care se chema Africa. Să mergem acolo. Nelson își înclină aprobativ capul, în timp ce navigatorul dădu din umeri, ascultîndu-l indiferent pe Stepan.

— La panoul de comandă vom găsi cu ușurință acest oraș, le propuse Stepan, care o și porni spre locul pomenit. Acesta e : **alfa 605.**

— Avionul e „camuflat". Îi comand ieșirea pe pistă, spuse comandantul, apăsînd butonul de sub ecran. În cîteva clipe, aparatul dispăru de pe ecran și se ivi la suprafața pistei.

— Ei bine, putem porni, spuse Paulinski, nu prea încîntat că trebuie să-și părăsească rachetoplanul.

Avionul-robot îi aștepta în apropierea ieșirii. Avea forma pe care o cunoșteau din prima lor vizită : corpul zvelt, iar de bot fixat un subansamblu inelar. S-au oprit lîngă aparat. Curînd brațele metalice au scos fotoliile.

— Să ne îmbarcăm, spuse Paul, așezîndu-se în primul fotoliu. Ceilalți făcură la fel. În scurt timp se auzi acel sîsîit caracteristic, și cosmonauții se văzură instalați în cabină. Pocnete

seci anunţară fixarea fotoliilor. Cabina se închise ermetic. Nelson, pe cît îi permitea cîmpul de forţe, se aplecă în faţă şi atinse umărul lui Paul :

— Putem pleca.

Navigatorul apăsă cu hotărîre butonul de pornire. În clipa următoare, aparatul fu cuprins de un tremur uşor şi, după o scurtă legănare, decolă vertical. Pe urmă se făcură auzite propulsoarele. Continuînd să se înalţe într-un unghi ascuţit, avionul începu să înghită depărtările. Pasagerii, deşi erau cosmonauţi deprinşi cu marile viteze, suportară destul de greu acceleraţiile iniţiale. Instrumente de măsură neexistînd în cabină, cei trei nu puteau estima viteza decît în mod aproximativ. „Acceleraţia e cel puţin dublă faţă de cea obişnuită" — se gîndea navigatorul cu faţa schimonosită. Spre norocul lor, această situaţie nu dură prea mult. Atingînd înălţimea de croazieră stabilită de aparatura de comandă automată, avionul începu să zboare cu viteză constantă. Tustrei avură imediat un sentiment de uşurare. Încetă şi cîmpul de forţă din jurul fotoliilor. Ştergîndu-se pe frunte, Stepan se ridică să-şi dezmorţească membrele înţepenite. Cu ochii închişi, Tom se întinse în fotoliu. Deşi încerca să ascundă acest lucru, comandantul fusese şi el tulburat de faptul că-şi părăsiseră rachetoplanul, ultima lor legătură cu secolul al XXIV-lea. Paulinski se întoarse spre Nelson :

— Totul funcţionează ireproşabil, fără nici o intervenţie exterioară. Aş fi, de altfel, curios să ştiu dacă în genere mai există aici ceva care să aibă nevoie de intervenţia omului. Gîndeşte-te că aici maşinile au fost şi concepute, şi realizate tot de maşini. Omului nu i-a rămas decît să le controleze funcţionarea şi să filozofeze, dacă şi acest lucru nu este făcut de vreo maşină.

Cuvintele lui Paulinski îi mai înveseli. Sovcenko îşi aşeză mîna pe plăcuţa colorată de pe braţul fotoliului, punînd astfel în funcţiune emiţătorul de biocurenţi. Priveliştea ce i se înfăţişă îi tăie pur şi simplu răsuflarea. Să ne închipuim senzaţia cuiva care s-ar pomeni zburînd de unul singur la o altitudine de cîteva mii de metri. Aceasta era impresia lui Stepan, deoarece, în răstimpul funcţionării emiţătorului, nu mai vedea nimic din interiorul cabinei. Nelson şi Paulinski procedară şi ei la fel şi acum urmăreau cu toţii, copleşiţi, întinderile strălucitoare de nisip aflate la mari adîncimi. Încet, încet, priveliştea se schimbă.

Sub corpul prelung al aparatului, se şi vedea marea. Masa ei întunecată acoperea tot cîmpul vizual. Pe alocuri spărgîndu-se, crestele valurilor trăgeau brazde alb-strălucitoare pe suprafaţa apei. Tălăzuirea albă a valurilor se distingea cu claritate. După vreo zece minute de zbor, avionul evoluă din nou deasupra uscatului. Imaginea unduitoare a mării fu iar înlocuită cu aceea a pustiului.

— Zburăm deasupra altui continent, constată Nelson. Ţinta noastră nu poate fi departe.

— Am traversat foarte repede marea, îşi exprimă regretul Paulinski. Priveliştea a redevenit monotonă. Mi se pare...

Fraza îi fu întreruptă de un duduit puternic, repetat. Cosmonauţii remarcară scăderea vertiginoasă a vitezei. Încet, uruitul propulsoarelor se domoli.

— Aterizăm, spuse Sovcenko.

Într-adevăr, după vreo 30 de secunde, cîmpul de forţă îi şi pironi în fotolii.

Altitudinea scădea treptat. Cei trei călători vedeau bine aşezarea de care se apropiau. Înfăţişarea acesteia nu se deosebea de cea a oraşului inelar vizitat. Cupola imensă, frumoasă strălucea în bătaia soarelui. Doar inelul ce înconjura cupola era de un albastru intens. Era o privelişte înviorătoare după monotonia pustiului.

O clipă-două, şi avionul-rachetă, ajuns la ţintă, rulă pe terasa albastră din jurul cupolei. Odată cu încetarea zgomotului propulsoarelor, în cabină se aşternu o linişte apăsătoare. Liniştea dură însă puţin : sîsîitul caracteristic se auzi din nou, iar braţele metalice, apucînd fotoliile, le aşezară lîngă avion. Aerul cald, razele fierbinţi ale soarelui învăluiră îndată pe cosmonauţi, făcîndu-i lac de sudoare.

Părăsindu-şi fotoliul, Nelson scrută oraşul scăldat în culoarea-i albastră, încîntătoare.

— Sper că aici ne vom descurca mai uşor, le spuse colegilor săi. Avem experienţa celuilalt oraş.

Sovcenko şi Paulinski priveau şi ei cu interes.

— Cred că nu ne aşteaptă cine ştie ce surprize, opină Paul. Am cam făcut cunoştinţă cu totul încă de data trecută.

— Să mergem la ascensor, luă iniţiativa Stepan.

Părăsiră avionul robot. Găsind intrarea în clădire, cosmonauţii s-au îndreptat direct spre ascensor. Abia se instalară, că şi auziră o voce metalică. Parcă venea de pretutindeni. Repeta insistent ceva într-o limbă necunoscută.

— Asta ce-o mai fi ? întrebă stupefiat Nelson.

— Poate vreun sistem automat de semnalizare, răspunse Sovcenko. Observi, trăncăneşte mereu acelaşi lucru.

— Lăsaţi asta, mai bine să ne vedem de treabă, spuse plictisit navigatorul şi apăsă butonul de pornire.

Coborîră doar cîteva etaje.

Cînd se văzură pe culoar, vocea metalică îi izbi din nou, repetînd textul acela neinteligibil pentru ei. De astă dată însă, pe un ton categoric, de avertizare. Şi-au dat seama de acest lucru şi din creşterea intensităţii sunetului.

— Săgeată indicatoare pe perete ! arătă Nelson spre un semnalizator luminos. Să mergem în direcţia pe care ne-o arată.

Săgeţile, care apăreau şi dispăreau rapid, i-au călăuzit pe trimişii secolului al XXIV-lea înspre o sală vastă. Ajunşi acolo, priviră miraţi în jurul lor. Peretele din fund era acoperit de un gigantic ecran, pe care se vedea, în frumuseţea-i teribilă, însăşi imaginea soarelui incandescent. Strălucitorul disc solar era înconjurat de un fel de halouri.

— Am nimerit în sala vreunui observator, îşi aruncă Tom privirea pe ecran. Aceste inele...

Sovcenko îl întrerupse agitat ; ca astronom, el observase imediat anomaliile coroanei solare.

— N-aş vrea să vă sperii, făcu Stepan un pas îndărăt, dar mi-e teamă că sîntem martorii unei noi erupţii solare.

— Erupţie ? !

— Da. Urmăriţi cum se apropie ea de inelul interior.

Sovcenko nu se înşelase. Ca un bun astronom, apreciase exact starea activităţii solare. Se vedea limpede că protuberanţa se apropia într-adevăr tot mai mult de inelul interior.

Cei trei cosmonauţi priveau speriaţi imaginea astrului.

— Ai dreptate, spuse comandantul. De ceea ce ne-am temut încă de la vizionarea din sala istotecii n-am scăpat. Se pare că erupţiile au devenit sporadice. Am nimerit într-un asemenea interval.

Ceilalţi doi îl urmăreau uimiţi pe comandantul lor, care, şi în situaţia asta precară, îşi păstra calmul.

— Avem o singură posibilitate, continuă Nelson. Să ne retragem la nivelul cel mai coborît al oraşului. Vom încerca să ne apărăm în acest fel. Cele 500 de etaje, care vor fi deasupra noastră, se vor încălzi lent, iar noi, o vreme, vom fi la adăpost.

— Şi după aceea ? întrebă Sovcenko.

— În curînd erupţia ar putea să înceteze, ceea ce pentru noi ar însemna viaţa.

Cei trei cosmonauţi rămaseră cu ochii aţintiţi pe ecran. Stăteau cu inima strînsă, părîndu-li-se că şi percep valul ucigător de căldură ce se apropia de Pămînt. Atunci însă oraşul inelar a prins viaţă.

În româneşte de EUGEN HADAI

(SFÎRŞITUL ÎN NUMĂRUL VIITOR)

În atenţia colaboratorilor

Materialele adresate redacţiei noastre trebuie să fie dactilografiate la două rînduri, pe o singură parte a filei, în cîte două exemplare. Fiecare lucrare trebuie să fie însoţită de un scurt rezumat.

Autorii ale căror materiale sînt acceptate vor fi înştiinţaţi în scris la adresa indicată, lucrările urmînd să apară potrivit necesităţilor redacţionale. Manuscrisele nepublicate nu sînt înapoiate.

POŞTA REDACŢIEI

Ing. GEORGE PETRESCU (Craiova). Cele şapte pagini trimise au fost insuficiente ca să ne facă să credem în realitatea acelui material plastic acumulator de electricitate (apariţia lui rămîne miraculoasă în ciuda luxului de date tehnice), dar sînt îndestulătoare ca să fim convinşi că aveţi talent. Aşteptăm să ne mai trimiteţi o povestire mai coerentă şi mai originală. (Numele de Roby dat unui robot nu dovedeşte o prea temerară fantezie ; e ca şi cum ai spune Pisy unei pisici sau Cutzu unui cîine).

Dr. ADRIAN OPROIU (Timişoara). Dacă povestirea dv. n-ar fi fost într-adevăr remarcabilă, fără nici o îndoială că n-am fi reuşit s-o citim pînă la capăt, într-atît de îngrozitor a fost dactilografiată. (Cu privire la această chestiune, ţinem să precizăm că, în ciuda sincerei şi inepuizabilei noastre simpatii pentru debutanţi — unii ne-au şi criticat, socotind-o exagerată — publicaţia noastră nu are nici posibilitatea, nici menirea să se substituie unui cerc sau cenaclu literar. Pe noi ne interesează finalizarea lucrărilor de anticipaţie, adică publicarea lor. Iată de ce solicităm chiar de la debutanţi o versiune „revăzută" — fie în cadrul unui cenaclu, fie de ei înşişi în cursul elaborării — şi o formă de prezentare adecvată unui manuscris trimis unei redacţii). Amănuntele în legătură cu povestirea dv. pe care am dori s-o vedem tipărită vi le vom comunica într-o scrisoare.

DAVID GEORGE (Cisnădie). Toate cele trei povestiri trimise dovedesc că ai talent. Faptul că te-ai străduit să le baţi la maşină (destul de bine pentru un dactilograf începător) arată că eşti un om tenace. Fireşte că nu uităm că eşti elev, dar cînd e vorba de publicarea şi de succesul unei lucrări, criteriile nu prea ţin seama de vîrstă. Cînd Rimbaud a scris „Corabia beată", iar Labiş — „Moartea căprioarei" aveau 17 ani. Povestirile trimise vădesc o necontenită evoluţie a talentului dumitale, dar numai ultima („Erupţia") are un timbru original. Observaţiile noastre de amănunt ţi le vom comunica în scris.

DUMITRU LESOVICI (Tulcea). De la ultima lucrare pe care ne-aţi trimis-o aţi făcut un adevărat salt, pentru care vă felicităm. Excluzînd povestirea „Farsa" — cam inconsistentă —, celelalte poartă sigiliul talentului. Cea mai stranie este „Dincolo", dar ea ridică o serie de obiecţii şi nici nu e scrisă atît de bine ca „Perna" şi „Grefa", care cu mici „retuşuri" pot fi publicate. Schiţa cea mai bine construită e „Grefa", dar ea seamănă, în linii mari, cu o altă lucrare aflată pe şantierul nostru. Întrucît ambele povestiri, păstrîndu-şi originalitatea, sînt deopotrivă de captivante, poate le vom publica laolaltă, sub titulatura „Temă cu variaţiuni". Amănunte despre cele patru schiţe vi le vom comunica printr-o scrisoare.

MADAR GAVRIL (Dej-Triaj). Vezi răspunsul dat tov. Eugen Constantin din numărul 291 al Colecţiei.

MIHAI HORIA NICOLESCU (Sibiu), CRUPĂ GHEORGHE (Bucureşti), TĂRĂU PAUL (Alba-Iulia), RADU AUREL (Baia Mare), EUGEN BUTNARU (Bucureşti), LUCIAN POPESCU (Bucureşti), COSTEA GHEORGHE (Fălticeni), BAHRIN DOREL (Focşani), CRISTIAN CONSTANTINESCU (Braşov), GOGOAŞE MARIN (Bucureşti). Începuturi promiţătoare, dar încă nedesprinse de modelele cunoscute.

POȘTA CITITORILOR

MUGUREL PETRESCU, Craiova, str. Brestei 41 (31, 36, 38, 73, 75 — de două ori, 79, 85, 86)

IDA BUCOVINEANU, Timișoara, Coop. Colortex, str. Memorandului 96 (are în plus numerele : 16, 24, 30, 32, 110, 151, 158, 212, 99—118, 120—205, 207—284).

KULPINSKI FERENCZ, Săvinești, Bar. 9, c.l., raion P. Neamț, reg. Bacău (nr. 120, 123, 126, 132, 134, 164, 171, 180, 190, 195, 198—199, 204—205, 210, 211 — de două ori, 257—258).

AUREL VERNICHESCU, Simeria, str. Atelierului 30 (1, 4, 5, 7, 9—11, 15, 16, 37—39, 59, 70, 87, 108, 112).

STOICA ION, București, str. Triunghiului 33, raionul Lenin (20, 21, 27, 35, 51, 54, 61, 62, 74, 83, 86, 102, 116, 121, 218, 219, 269).

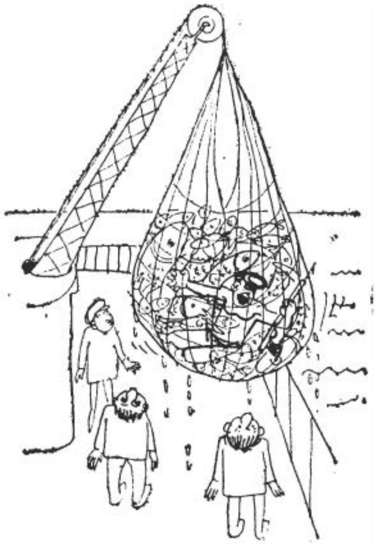
VIOREL TAMASOVICI, Arad, str. Pădurii 141 (are următoarele numere de schimb : 4, 7, 12, 13, 15, 16, 21—24, 43, 45, 54, 59, 60, 62—65, 70, 71, 73—86, 88—90, 93, 95, 98, 139, 140, 174, 180, 181, 213, 214, 218, 226, 227, 229, 253, 273, 275, 281).

UMOR

de VASILE CRĂIȚĂ MÂNDRĂ

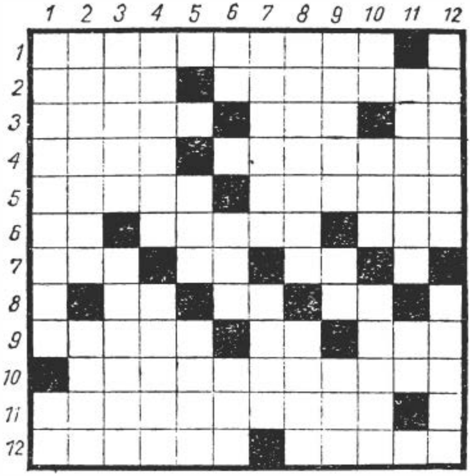

Fără cuvinte.

L-a luat... o plasă.

SOARE ŞI VIAŢĂ

ORIZONTAL : 1). Înveliş gazos incandescent al astrului zilei ; în timpul eclipselor de Soare poate fi observat sub forma unui inel subţire de culoare roz ; 2). Asemănătoare discului solar — Primul om de ştiinţă care a observat mişcarea de rotaţie a Soarelui ; 3). Universul, în timp — Aşa cum se întîmplă cu meteoriţii şi cu alte corpuri cereşti care ajung în cîmpul gravitaţional al Pămîntului — Numele instalaţiei cu care fizicienii sovietici au obţinut într-un interval de 0,002 secunde o temperatură de 40 000 000° K, în scopul reproducerii condiţiilor în care au loc reacţiile termonucleare din Soare ; 4). Limbi de foc — Element din grupa I a tabloului lui Mendeleev ; 5). Aşa cum e steaua noastră, Soarele, pentru Terra — Spaţii ; 6). Conjuncţie — Agricol — În ce fel ; 7). Denumire impropriu folosită care de fapt reprezintă întregul spaţiu — Dînsa — Simbolul astatiniului ; 8). Notă muzicală răsturnată — Pronume posesiv — Măsură agrară ; 9). Părăseai — Loc pentru semnătură — Substanţă compusă aflată în cantităţi mari pe Pămînt şi care întreţine viaţa ; 10). Acest fenomen de pe planeta noastră evoluează în raport cu perioadele de minimă şi maximă activitate solară (art.) ; 11). A purta legătura ; 12). Care alcătuieşte un singur tot — Nume de fată.

VERTICAL : 1). Fenomen care menţine cerul luminos după ce Soarele a coborît sub orizont — Prepoziţie ; 2). Mişcare pe care steaua noastră o efectuează în 25 zile — Zeu la anticii egipteni, simbolizînd Soarele dătător de viaţă ; 3). A întări — A se ivi din Pămînt ; 4). Nume feminin din note muzicale — Comună şi raion în reg. Banat ; 5). În pragul atenţiei ! — Dar ; 6). Sorin Georgescu — Cap... strălucitor — Marginea eprubetei ; 7). Regiune mai luminoasă decît restul fotosferei, care de obicei înconjură petele solare — Voce ; 8). E emite legi şi teorii — Există ; 9). Înalt — Pronume posesiv — De la Potsdam ; 10). Articol posesiv — Port — Căzut la examene ; 11). Regiune în nordul Greciei antice — Plutoniu ; 12). Învingem toate greutăţile pe care natura ni le scoate în cale — Razele soarelui în zilele senine de vară, mai ales pe litoral (sing.).

SORIN MUNTEANU

CURIOZITĂŢI

★ ★

Cînd au apărut primele căi ferate, fizicianul francez D. F. Arago exclamase: „Omul nu va putea să conducă trenul prin tunele". În anul 1878, profesorul englez Wilson scria: „Multe lucruri minunate prezentate la expoziţia din Paris vor înceta să mai existe chiar odată cu închiderea expoziţiei". În ce priveşte lumina electrică, aceasta, spunea el, „se va stinge şi nimic nu se va mai auzi de ea". În numărul 1 al revistei „Izobretatel" (1929) a apărut un articol semnat de inginerul Perelman, purtînd titlul semnificativ „O trudă inutilă". Autorul susţinea că este imposibil să se inventeze macazul de tramvai care să fie manevrat de conducătorul vagonului direct de la locul mînerului de comandă. Lucruri irealizabile erau, după el, şi găsirea unei metode de turnare centrifugală a metalului.

Dar s-a întîmplat cu totul altfel de cum preziceau aceşti sceptici. Istoria a dovedit-o.

★

După datele furnizate de U.N.E.S.C.O., în anul 1963 în eterul planetei noastre transmiteau un număr de aproape 12 600 de staţii de radio, adică de două ori mai mult decît cu un deceniu în urmă.

Mai bine de 400 000 000 de receptoare au făcut ca emisiunile transmise de la aceste staţii de radio să fie audiate de ascultătorii care în anul 1963 erau cu 60 la sută mai mulţi decît în urmă cu zece ani. La fiecare o sută de locuitori ai planetei noastre reveneau în anul 1963 un număr de 13 receptoare.

Tot în acest an existau în lume 2 380 de posturi de emisie de televiziune. În Europa numărul lor era de aproape 1 160 (în 1950 existau doar 15). 130 000 000 de televizoare au fost acordate pe undele lor. La o sută de locuitori ai planetei noastre reveneau cam 4,5 televizoare (în Africa doar 0,05, iar în America de Nord 24,5).

DEZLEGAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL 292

1. ARGHEZI — BANI; 2. PEREŢI — SENIN; 3. A — EINSTEIN — T; 4. SENA — AC — AGE; 5. AHNE — EROU — RM; 6. NEW — APEL — CEP; 7. LISZT — EC — GE; 8. OLC — OEL — ATOR; 9. CEHOV — APTERI; 10. EY — S — ISTORIE; 11. A — CLEPSIDRA; 12. NAPOLEON — ANA.

NOUTĂȚI

O MAȘINĂ CARE ALEGE CEL MAI SCURT TRASEU

Cercetătorii Institutului de cibernetică al Academiei de științe a R.S.S. Ucrainene au realizat o mașină care alege cel mai scurt drum dintre două puncte. O asemenea mașină va aduce servicii deosebite conducătorilor auto pentru alegerea ușoară și rapidă a rutei celei mai avantajoase.

Mașina este înzestrată cu o hartă electrică a orașului, iar pe capacul ei sînt fixate două șiruri de clape care indică punctele de „plecare" și de „sosire". Prin simpla apăsare pe clapele corespunzătoare, pe hartă se aprinde o fișie luminoasă, indicînd calea cea mai scurtă de urmat între punctele de plecare și sosire. Mașina indică traseul și în funcție de starea drumului în momentul cînd a fost introdusă comanda. Informațiile referitoare la starea drumului se păstrează în memoria mașinii, care este reînnoită regulat și completată de cel care supraveghează funcționarea acesteia.

★

CENUȘA DE LA TERMOCENTRALE ÎNLOCUIEȘTE BETONUL

Specialiștii englezi au efectuat experiențe prin care au demonstrat că cenușa fină, rămasă de la arderea cărbunelui la centralele termoelectrice, are proprietăți de autocementare și se întărește ca piatra, ea fiind un înlocuitor ieftin al betonului folosit în construcții de drumuri, fundații și pardoseli, pentru clădirile agrozootehnice etc.

Cheltuielile pentru construcțiile la care se utilizează această cenușă se reduc la o treime față de cele realizate cu materialele obișnuite, adică betonul.

Drumurile acoperite cu astfel de cenuși, la care s-a adăugat ciment în proporție de 8—10 la sută, au rezistat cu succes la o circulație intensă.

★

GARAJE TURN

În toate orașele mari, locurile de parcare a automobilelor au devenit insuficiente. Pentru soluționarea acestei probleme se fac diferite studii. În ultima vreme capătă o răspîndire din ce în ce mai mare construirea de garaje turn pentru parcarea de scurtă durată a automobilelor. Se înțelege că avantajul principal al acestui sistem de parcare îl constituie faptul că ocupă o suprafață foarte mică. Astfel, în centrul orașului Milano, s-a construit un asemenea garaj în care pot fi parcate pînă la 500 de automobile. El este alcătuit dintr-un schelet metalic acoperit cu plăci ușoare din materiale plastice. Pe un lanț fără sfîrșit sînt suspendate lojele-leagăn în care se așază automobilele. Timpul maxim al aducerii automobilului parcat și predarea lui clientului nu depășește 40 de secunde.

TELEFONUL CARE ANESTEZIAZĂ

În Australia în secțiile de chirurgie pentru copii, aparatul de anesteziat a fost racordat la microreceptorul telefonic. Copilul este pus să vorbească cu părinții la telefon și din microfon iese un gaz care anesteziază. În acest fel copilul care urmează să fie supus operației adoarme în mai puțin de două minute.

★

ALTE CALITĂȚI ALE OULUI

În S.U.A. a fost brevetat un procedeu prin care se desprinde pielița care căptușește coaja oului, deoarece aceasta are o putere de cicatrizare extraordinară cînd este aplicată pe răni și ulcerații.

★

MONIQUE DE LA BRUCHOLLERIE, INVENTATOARE !

Marea pianistă franceză Monique de la Brucholerie a inventat un pian cu o claviatură curbată spre margini, iar în loc de pedale sînt folosite bare transversale. Transmisia comenzilor de la bare se face pe cale electronică. Prin lărgirea claviaturii și folosirea unor corzi speciale din polimeri și oțeluri ultraelastice gama de sunete a pianului a fost extinsă pentru a reda toate sunetele pe care le poate percepe omul.

Se prevede și montarea unui creier electronic care să culeagă automat acordurile.

★

UNDE DUC UNELE COMPARAȚII

Popularizatorii științei și tehnicii recurg uneori la comparații foarte originale. Unul dintre ei a propus următoarea comparație : se știe că un cîine fox cu lungimea de 0,5 m și coada de 4 cm poate să sape o groapă cu adîncimea de un metru în decurs de 10 minute. Deci pentru săparea Canalului Panama unui cîine fox cu lungimea de 27 km și coada de 3 km i-ar fi necesar un an de zile. Din punct de vedere statistic, raționamentul nu poate fi atacat. Ne întrebăm, însă, cum își imaginează propunătorul comparației că un fox cu asemenea dimensiuni ar putea fi obligat să se apuce de săpat ?

★

CLEI PENTRU LIPIREA RĂNILOR

La Expoziția internațională „Chimia" deschisă la Moscova la sfîrșitul anului trecut a fost prezentat un clei pe bază de cianacritat care este folosit pentru lipirea rănilor. Pentru închiderea unei răni este suficient să se ungă marginile acesteia cu cleiul amintit și să fie ținute strîns timp de patru minute.

★

ALPINISM LA DOMICILIU

Clubul alpiniștilor din Tokio, cu înălțimea de cinci etaje, are un perete care imită o stîncă. Pe el se află crăpături, mici platforme etc. Pe acest „teren" alpiniștii fac antrenamente în tot cursul anului.

★

SISTEM UNIVERSAL DE DIAGNOSTICARE

Specialiștii laboratorului de cibernetică al Institutului de chirurgie „A. V. Vișnevski" al Academiei de științe medicale a U.R.S.S. au creat, pe baza mașinii electronice de calcul „Ural-2", un sistem universal de diagnosticare. Această mașină, acumulînd experiența multor medici, poate fi un „consultant colectiv" pentru fiecare bolnav. La 1—2 minute după introducerea descrierii

bolii în mașină, ea a și dat diagnosticul ; 90° la sută dintre diagnosticuri sînt juste. Specialiștii lucrează și la elaborarea teoriei alegerii celui mai bun plan de tratament. În viitor, acest sistem va da posibilitatea să se determine bolile în fază incipientă și să se prevină dezvoltarea lor.

★

STICLĂ TERMOGENĂ

Un grup de ingineri din Leningrad au obținut o sticlă termogenă, care, în afară de faptul că lasă să treacă razele de lumină, încălzește încăperile. Ea va constitui o mare înlesnire pentru locuitorii din regiunile polare. Această sticlă este acoperită cu un strat incolor bun conducător de electricitate. Este de ajuns ca prin acest strat să treacă un curent electric pentru ca sticla să se transforme într-un adevărat radiator.

RAVAGIILE MODEI

La Tokio face ravagii printre femei moda de a arăta cît mai occidentale. În acest scop, numai la o singură clinică de chirurgie estetică se fac zilnic operații la aproape 1 500 perechi de ochi. Operația constă în îndepărtarea pliului mongol.

★

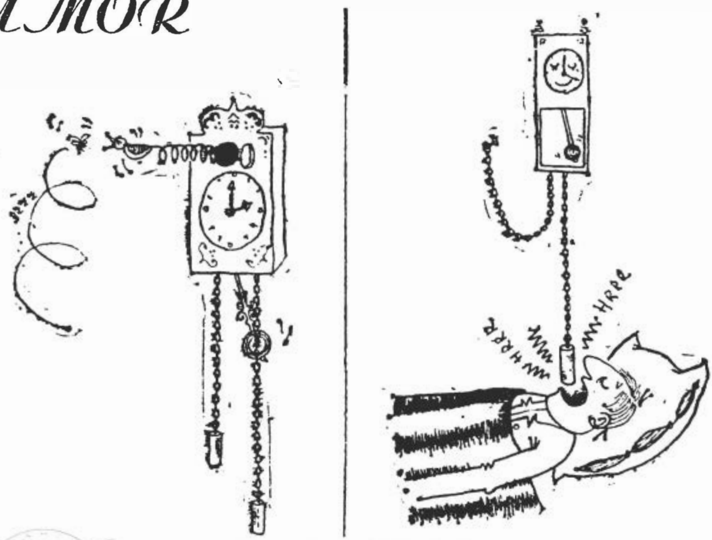
FARURI DE AUTOMOBILE FĂRĂ STRĂLUCIRE

În Franța a fost brevetat un tip de far pentru automobile care este complet lipsit de strălucire. În carcasa farului se află un ecran de lumină polarizată montat sub un unghi de 90°.

Lumina este proiectată din partea superioară a proiectorului, în față, astfel că celui care privește farurile lumina îi vine reflectată și deci nesupărătoare pentru ochi.

UMOR

de VASILE CRĂIȚĂ MÂNDRĂ

CUI ÎI BATE CEASUL

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Pentru a vă asigura primirea în continuare a revistei, reînnoiţi-vă din timp abonamentele pe trimestrul viitor. Abonamentele se primesc de către factorii poştali, oficiile poştale, difuzorii de presă din întreprinderi, şcoli şi facultăţi.

Revista se găseşte de vînzare la toate chioşcurile difuzării presei şi la debitele O.C.L.

● FEBRUARIE 1967

PREŢUL 1 LEU

41 007